

Vlad Tudosie

ÎNVĂȚĂTURILE
LUI
BELIAL

- roman -

București, 2021

Ilustrația: *GrațIELA BăNICĂ*

Coperta: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TUDOSIE, VLAD

Învățăturile lui Belial : roman / Vlad Tudosie. - București :
Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95183-1-1

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

C U P R I N S

		Pag.
Capitolul I	O întâlnire neprevăzută	7
Capitolul II	Cei fără de valoare	16
Capitolul III	Destăinuiri	27
Capitolul IV	Vindecare	65
Capitolul V	Critică și acceptare	75
Capitolul VI	Disperare	124
Capitolul VII	Eu și cu mine însumi	139
Capitolul VIII	Umplerea golului	148

Capitolul I

O întâlnire neprevăzută

Era frig și întuneric. Nu avusesem parte de foarte multă socializare în ultimii doi ani. Nu mai făcusem sex de chiar și mai mult timp de atât. Nici măcar nu mai țineam minte ultima dată când ieșisem din casă. Uitasem complet senzația simțită la contactul unei raze timide a soarelui cu pielea, sentimentul de vitalitate inerent inhalării unei guri de aer proaspăt și cântecul plăcut al unei brize ce agită blând frunzele unui copac. În contrast cu acuzațiile care îmi fuseseră adresate, nu sufeream de agorafobie și nici nu dezvoltasem o obsesie legată de activități de interior, cum ar fi jucatul de jocuri până când acestea m-ar fi trimis ele însele la culcare, temător că aș putea muri de supraexpunere la un ecran umplut de personaje fictive care mor și învie într-un ciclu continuu, așa cum fac mulți în ziua de azi. Nu. Pentru mine, a evita să depășesc limita stabilită de perimetrul iadului răcoros, cu o chirie decentă, pe care îl numeam garsonieră, nu era o chestiune de liber arbitru, ci de autoconservare.

Pe toată perioada petrecută în acel spațiu, draperiile fuseseră trase fără excepție. Totodată, omisesem în mod intenționat și de nenumărate ori plata facturii la gaz, pentru ca atmosfera dinăuntru să fie cât mai apropiată de starea mea interioară depresivă. Eu eram singurul vinovat de acest mediu, care ar fi putut să scurgă viața chiar și din cele mai întunecate suflete. Mi se spusese în repetate rânduri în trecut că depășirea episoadelor anxioase trebuie făcută prin răsete, ieșit în oraș și

petrecut timp de calitate cu cei care țin la mine, idei cu un răsunset atât de fals, încât mă iritau profund. Urmarea acestor recomandări s-ar fi simțit mai degrabă ca un act forțat, decât ca unul natural, revelație ce m-a făcut să mă retrag și mai adânc în cochilia mea. Nici măcar nu eram sigur dacă sufeream de anxietate sau depresie. Preferam să îmi numesc „afecțiunea” izolare meditativă, pustnicie a intelectualului sau, pur și simplu, o evitare a dobitocilor.

Toată viața mea de până atunci fusese un *montagnes russes* emoțional, cu tipicele suișuri și coborâșuri, excepția fiind că în cazul meu acesta avea un număr neobișnuit de porțiuni în cădere liberă. Așa cum ar putea garanta oricine cu un minimum de interes în parcurile de distracție, o astfel de plimbare te va lăsa întotdeauna amețit, hipertensiv și cu o puternică dorință de a nu mai reveni vreodată.

Având un palmares impresionant de probleme și dezamăgiri legate de contactul uman, nu vedeam cum prezența mea „în libertate” mi-ar fi adus mie sau altora vreun beneficiu. Obişnuiam să beau de fiecare dată, după ce terminam să îi învinovăţesc pe alţii pentru starea mea, ca apoi să încep să consider că pur și simplu nu eram făcut să am o viață socială și că să mă înec într-o baltă de alcool de la niște mărci ieftine era soluția ideală pentru toată confuzia mea. Ajunsesem să cred, așadar, că problema fusese întotdeauna, de fapt și de drept, la mine. Cu fiecare relație eșuată, prietenie încheiată și pahar de whiskey, îmi era tot mai clar că locul meu nu putea fi decât între patru pereți șubreziți care cândva, prin mila celui de sus, ar fi cedat, aducând sfârșitul vieții mele mizerabile, ceva ce nu reușisem să fac niciodată pe cont propriu.

Obişnuiam să stau zilnic pe un scaun de lemn care nu era al meu, la un birou care nu era al meu, scriind pe un carnet primit de la muncă, deci despre care am putea spune de asemenea că nu era al meu. Singurele lucruri ce-mi aparțineau erau propriile idei. Îmi câştigam pâinea scriind porcării filozofice pentru o revistă locală. Îi rugasem pe cei din redacție să îmi trimită banii prin poștă, și nici măcar nu semnam eu primirea lor. Fusesem păgubit de câteva ori, dar pentru mine avea tot sensul din lume să mă plâng într-o manieră violentă de situație, fără nicio intenție de-a o rezolva, în loc de a chema poliția, astfel evitând contactul cu alți oameni care nu ar fi avut niciun interes real privind bunăstarea mea și care ar fi părut penibili prefăcându-se că le pasă. Singura interacțiune cu un alt om care îmi rămăsese era o bătrânică simpatică, în vârstă de cel puțin 90 de ani, care se întâmpla să-mi fie și vecină. Avea o abilitate rar întâlnită de a falsifica semnături și o grijă fantastică față de „bietul tânăr bolnăvicios” care eram. Doamna Kowalski, care părea să fie într-o formă fizică și mentală superioară mie, îmi aducea toate cumpărăturile de care aveam nevoie de două ori pe lună și mă ajuta să îmi plătesc chiria, facturile și alte chestii de acest gen. Cel mai probabil geneticul polonez era responsabil de forța și vitalitatea pe care le avea la o vârstă la care majoritatea oamenilor ar fi murit deja de cinci ori la rând. Chiar dacă o rugasem să îmi cumpere doar cele mai ieftine produse de la magazin, la final de lună îmi rămâneau suficienți bani să îmi permit o pereche nouă de șosete. Cam asta era valoarea ideilor mele, supraviețuire și o pereche de șosete. Aș fi putut scoate alcoolul din ecuație, însă nu aș mai fi putut vorbi de supraviețuire. Pe de altă parte, o rugasem și să îmi procure un drog ieftin de la un „amic” din liceu. Un amic

care îmi trădase încrederea acuzându-mă că aş fi fost traficanul şcolii de faţă cu directorul. Era amuzant cum roata se întorsese şi ajunsesem să apelez la el pentru a obţine drogul pentru care intrasem în belele. Totuşi, era ieftin şi îşi făcea treaba. Nu aveam nicio idee ce era, dar îmi plăcea cum întunericul căpăta culoare de la el, de parcă cineva ar fi lansat curcubeie de nicăieri. Mare parte din el trebuie să fi fost condimentat cu praf, fiindcă nu reuşeam niciodată să fac o supradoză şi să mor eroic. Însă începusem să tuşesc şi să strănut destul de des de la el. Ştiam că plămânii mei nu erau în cea mai bună formă din această cauză, dar credeam că pot compensa prin abţinerea de la ţigări. Eram de părere că un om care se respectă nu ar trebui să bage chestii lungi în gură. De asemenea nu reuşisem să trag vreodată dintr-o ţigară fără să tuşesc suficient pentru a-mi expulza intestinele prin esofag.

În acea zi fatidică, eram cu totul în pană de idei. Gândurile, singurele lucruri ce-mi aparţineau, mă lăsau încet-încet singur şi disperat, în timp ce mă strofocam să înlătur ceaţa pe care băutura o aşternuse asupra minţii mele „briliante”. Am decis să mă plimb prin cameră, singurul exerciţiu de fitness care îmi era familiar, sperând că fluxul sangvin cerebral s-ar ameliora suficient încât să vin cu vreo idee nemaiauzită. Nu puteam suporta gândul că mi-aş putea pierde singurul loc de muncă unde fusesem acceptat. Nu din pasiune, ci din frica de a nu-mi mai putea permite alcoolul şi substanţele ilicite care păstrau vie iluzia euforiei nocturne. Viaţa fusese o povară suficient de multă vreme, iar în acel moment riscam să pierd posibilitatea de-a mă păcăli că e invers. În copilărie, îi judecam mereu pe alţii pentru băut, fumat sau abuzat de pastile care le induceau o stare de letargie,

pesemne plăcută. Credeam despre ei că doar încercau să pară mișto în fața prietenilor. Însă nu aveam nicio idee la acea vreme că, în profunzimea sufletului, ascuns de nivelul superficial al văzului și al percepției de zi cu zi, ar putea simți cu totul altceva. Toate ființele umane, bune sau rele, bogate sau sărace, inteligente sau mediocre, sunt fragile și cedează ușor când se confruntă cu o dizarmonie repetată a celui mai natural lucru de pe pământ, legătura interumană. Acestea își proiectează apoi mânia asupra altor suflete, încă pure, încercând să se poziționeze cumva superior față de ele, crezând că s-ar putea simți mai bine întărindu-și imaginea în raport cu a altuia, până în momentul în care realizează că două vieți au fost impactate negativ, a lor și a victimei. Astfel, spirala se încolăcește nesfârșit în jos, iar tot ce ne rămâne ca specie este să ne rănim reciproc.

După 10 minute de plimbat prin cameră, care m-a epuizat complet pentru restul zilei, m-am prăbușit în scaun, sprijinindu-mi capul pe birou, lăsându-mă purtat ușor într-o stare de acceptare, rapid urmată, după cum mă așteptam, de un amestec de anxietate, negare și teroare. Sentimentele de frică și tristețe au obiceiul de a se hrăni cu ele însele. Nu poți scăpa de ele. Trebuie să le permiți să te consume, pentru ca ele să poată fi consumate la rândul lor. Oponerea rezistenței duce doar la acumularea lor. Crezând că au dispărut, un val emoțional și mai intens te va lovi, singura opțiune fiind eliberarea energiei sub forma unui pumn în pereți, unui țipăt sau permițând copilului tău interior să își verse lacrimile.

Oricât de mult încercasem, nu reușisem niciodată să ating o stare de pace interioară. Cu câțiva ani înainte, presupusesem că a-mi controla anxietatea ar echivala cu o stare

de bine și abilități sporite de socializare. Astfel, am recurs la meditație. Însă ceva derivat din tăcerea implicată de o astfel de activitate m-a scufundat și mai adânc în marea învolburată a propriilor temeri. Poate făcusem ceva greșit, poate alesesem un tip de meditație nepotrivit nevoilor mele sau poate doar era o tâmpenie menită să eșueze oricum. Nici nu-mi puteam imagina cum ar fi să stau față în față cu un alt om, d-apoi să fi ieșit din casă pentru a ruga un instructor yoga să mă învețe cum să procedez.

După calmarea vortexului emoțional, am decis că era timpul să „hibernez” opt ore. În opinia mea de idealist, asta m-ar fi reîmprospătat și m-ar fi transformat în mașinăria de scris cinci paragrafe care eram. De fapt, aceasta era metoda mea zilnică și simplă de a amâna inevitabilul: că urma să cedez sub presiune, din nou.

Din oareșice motiv, în acea zi nu am reușit să adorm ca de obicei. Camera părea mai friguroasă decât în zilele de iarnă, iar întunericul dinăuntru tindea spre beznă totală, în pofida prezenței subtile a luminii zilei la marginea draperiilor. Mă simțeam zăpăcit și amețit, iar ochii îmi derulau imagini rotite ale camerei, punând la îndoială integritatea ochelarilor mei. Îmi era foarte greu să tolerez orice lucru care s-ar fi interpus între mine și una dintre puținele activități pe care le iubeam, dormitul. Am decis astfel că soluția nu putea fi alta decât să recurg la al doilea subiect al iubirii mele necondiționate, alcoolul. În fond și la urma urmei, cu cât mai multă iubire, cu atât mai bine.

Întinzându-mă către ultima sticlă de băutură spirtoasă, cea mai ieftină pe care doamna Kowalski o găsisese pentru mine, am constatat cu stupeoare că fusese golită complet, fără ca eu să

o fi atins vreodată. O experiență cu adevărat înfricoșătoare pentru un neica nimeni obsedat de alcool. Ar fi trebui să mai aștept două săptămâni pentru următorul salariu. Mă simțeam deci ca și cum mă forțasem singur să particip la câteva ședințe ale alcoolicilor anonimi, dar fără un consilier care să se uite la filme penibile cu mine, ca să pot face față sindromului de abținere. Nu aveam de gând să stau locului și să fiu o victimă a situației. M-am ridicat brusc de pe scaun, considerând că aveam cumva să mă conectez la savantul meu interior, urmând a forța toate fructele din bol să fermenteze. Am țâșnit către bufet, singura parte a garsonierei care arăta ca nouă, ceea ce pentru doamna Kowalski era indicatorul de top că abilitățile mele culinare se rezumau la fierberea apei și pregătirea omletelor.

Părea că acea zi nu era dintre acelea norocoase. Coșul cu fructe fusese de asemenea golit, și nu de mine. Furtul era exclus, întrucât eram de-a dreptul paranoic la a mă închide bine în mica mea „închisoare”. Cumpărasem cel puțin trei încuietori de calitate pentru ușă, pentru a mă izola și mai mult de alți oameni.

Cu o privire hotărâtă cum nu mai avusesem din vremurile adolescenței, am decis să gădesc vinovatul în singura manieră în care știam, sunându-mi bine-intenționata vecină de alături. Întorcându-mă în direcția telefonului, am fost lovit de ceea ce avea să fie cea mai înspăimântătoare experiență a vieții mele. Câteva raze îndrăznețe de soare își făcuseră drum prin colțurile întunecoase ale camerei, permițându-mi să disting o siluetă neobișnuit de înaltă. Hoții ieșeau din discuție, întrucât entitatea era înzestrată cu două coarne impresionante, câte una pe fiecare parte a capului. Pe măsură ce camera devenea mai

luminoasă și mai vizibilă, îmi era clar că aveam de-a face cu o creatură din afara lumii noastre. Nu citisem Biblia, mai puțin partea cu Adam și Eva, o inițiativă deloc inocentă la origini. Sărisem de asemenea peste câteva șanse de a studia despre demoni, cât și peste nenumărate ocazii de a folosi o tablă Ouija. Pur și simplu, nu eram suficient de instruit în misterele artelor întunecate pentru a face față acestei năluci. Timpul se dilatase, trecând atât de încet, încât puteam condensa sute de gânduri într-o singură fracțiune de secundă. La un moment dat, m-am gândit chiar că aș putea fi față în față cu moartea însăși. Văzând entitatea înaltă și întunecoasă în colțul propriei camere, scoțând în evidență acele coarne lungi și ceva similar unei coloane vertebrale atârinate de spatele capului, nu puteam decât să cred că aceasta sosise în sfârșit, sub forma unui mesager al iadului.

Mă gândisem de mai multe ori în trecut la a mă sinucide. Mă răsfațam în acele gânduri, simțind că aveam control total asupra propriei suferințe, bucurându-mă că mi-aș putea pune capăt zilelor în orice moment. Cu toate acestea, nu m-am putut convinge niciodată ca prin propriile acțiuni să pierd ocazia de a mai fi surprins din când în când de cotiturile vieții. Doar un profesionist al lumii de dincolo putea decide termenii și condițiile sfârșitului meu.

Nu era nici urmă de vreo mantie și nici nu căra în spate o coasă, precum văzusem în diferite lucrări de artă, așa că dorința mea de-a fi sfâșiat de către o ființă divină părea să mai aștepte. Entitatea în cauză emana și un miros putred, care ar fi putut ucide, cel mai probabil, orice ființă vie pe o rază de câțiva kilometri. Ar fi putut fi vorba de mirosul tipic al morții, însă acesta duhnea cu mult mai rău decât cadavrele în

descompunere. În plus, speram că după atâtea suferințe pe timpul scurtei mele vieți de 28 de ani, moartea ar fi suficient de amabilă încât să mă răpească dintre vii învăluit în aromele unui parfum scump sau, cel puțin, ale trandafirilor.

- Bună, ființă umană, mi-a șoptit, ațintindu-și cei doi ochi strălucitori și roșiatici asupra mea.

Încercând să nu mă dezechilibrez, menținând contactul vizual cu o creatură pe care nu o văzusem și de care nu auzisem în viața mea, nu am putut decât să observ cele două aripi ca de liliac care străpungeau spatele acelei bestii, făcând-o să pară mai mare și mai înfricoșătoare decât crezusem inițial că era. Consideram că aripile reprezentau un avantaj pentru orice ființă vie, de la insecte până la dinozauri. Aripile atașate de spatele unui diavol nu puteau însemna altceva decât că mă aștepta o bătălie cruntă, eu fiind departe de a fi Sfântul Gheorghe în lupta cu balaurul. Cu toate că decisese inițierea unei discuții într-o manieră foarte blândă, timbrul său amenințător fusese suficient pentru a-mi face pielea de găină.

Fără niciun pic de rușine, corpul meu a decis că momentul leșinului sosise, dorind ca în ceasul trezirii, tot ceea ce văzuseră ochii să nu fi fost altceva decât produsul unei minți bolnave, chinuite de gânduri despre moarte și disperare, degenerată de abuzul neîncetat de droguri.

